

**PRÍHOVOR PREZIDENTA SR
pri príležitosti 15. výročia ratifikácie Dohovoru o
právach osôb so zdravotným postihnutím**

Bratislava, 17. 9. 2025

Vážený pán minister práce, sociálnych vecí a rodiny,

vážený pán minister zdravotníctva,

vážená pani komisárka pre osoby so zdravotným postihnutím,

vážené dámy, vážení páni.

S radosťou som prijal pozvanie na vaše dnešné stretnutie, ktorým si pripomíname 15 rokov, odkedy sa Slovenská republika pripojila k Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím.

Chcem vás pri tejto príležitosti všetkých ubezpečiť, že budem vždy podporovať kroky, ktoré budú smerovať k podpore a pomoci ľuďom so zdravotným znevýhodnením.

Pretože sú to naši blízki.

V prenesenom aj konkrétnom zmysle. Stretávame sa s nimi v každodennom živote. Sú súčasťou nášho okolia, našich rodín, okruhu našich priateľov – najmä, ak si uvedomíme, že ide nielen o ľudí s fyzickým, zmyslovým či mentálnym postihnutím, ale aj s chronickými diagnózami.

Pre väčšinu z nás je samozrejmosťou, dúfam, pomôcť človeku s hendikepom prejsť cez cestu, či nastúpiť do vlaku. Rovnako dôležité je, ak sa k pomoci našim blízkym zaviaže celá naša slovenská spoločnosť. Práve to je zmyslom dohovoru, ktorý Slovensko pred 15 rokmi ratifikovalo.

Ako krajina sme sa zaviazali, že k ľuďom so zdravotným znevýhodnením budeme pristupovať ako k rovnoprávnym. Že budeme odstraňovať bariéry, ktoré ich oddeľujú od spoločnosti. Bariéry fyzické, spoločenské ale aj psychologické. Že sa budeme zasadzovať o to, aby prežívali svoj život dôstojne. Aby mali možnosť plnohodnotne naplňovať svoje záujmy a životné ciele, založiť si rodinu, vzdelávať sa, pracovať, či zúčastňovať sa aj na verejnom a politickom dianí.

Pre štát z tohto záväzku vyplývajú konkrétne úlohy. Predovšetkým dostatočná materiálna a finančná podpora adresovaná znevýhodneným občanom, ale aj ľuďom, ktorí sa o nich starajú. Je dobrou správou, že sa aj napriek konsolidácii a tlaku na verejné financie zvyšuje príspevok na opatrovanie aj na osobnú asistenciu. Zvýšiť by sa mali dôchodky pre opatrovateľov aj príspevky na niektoré ambulantné a pobytové sociálne služby.

Pretože ak chceme vytvárať čo najlepšie podmienky zdravotne znevýhodneným ľuďom, musia sa cítiť komfortne aj tí, ktorí im pomáhajú a ktorí sa o nich starajú. Opatrovateľky a opatrovatelia, sociálni pracovníci, zamestnanci i poskytovatelia sociálnych služieb. A v tomto úsilí musíme všetci ťahať za jeden povraz – štát, odborná či akademická obec i mimovládny sektor.

Dlhodobu tiež hovorím, že štát musí byť znevýhodneným osobám partnerom a pomocníkom, nie prekážkou. Tomu by malo zodpovedať aj posudzovanie konkrétnych podnetov a žiadostí – aby sme k nim nikdy nepristupovali len čisto úradnícky, rečou predpisov, paragrafov a čísel, ale aby sme za každým konkrétnym príkladom a prípadom videli človeka. Aby sme dokázali byť ľudskí.

Pretože práve zmenou pohľadu na ľudí so znevýhodnením. Toto považujem za jeden z najdôležitejších efektov Dohovoru, ktorý sme pred 15 rokmi ratifikovali. Nevidíme v nich pacientov, klientov, objekty opatery či starostlivosti, ale predovšetkým rovnoprávných občanov. Ľudí so svojimi záujmami, názormi, postojmi aj potrebami, ale aj s veľkým potenciálom. Statočne a vytrvalo prekonávajú prekážky, ktoré im osud postavil do cesty. Vyrovávajú sa s vecami, ktoré pre nás môžu byť samozrejmosťou – s tým, ako nakúpiť, cestovať, vzdelávať sa, navštevovať spoločenské či kultúrne podujatia.

Vnímajme ich preto ako ľudí, ktorí nám majú čo ponúknuť, aj majú nás čo naučiť. Sú pre nás prínosom a sú pre nás veľkým obohatením. Mal som možnosť opakovane a na viacerých miestach sa o tom presvedčiť aj osobne. Naposledy 1. septembra pri návšteve Spojenej školy na Dúbravskej ceste v Bratislave.

A hrdo som tiež podporil som tiež kampaň Aj my sme tu, ktorá je zameraná na integráciu zdravotne znevýhodnených ľudí do spoločnosti.

Podobné aktivity v nás všetkých posilňujú cenné morálne vlastnosti – súcit, ohľaduplnosť, solidaritu. Sú to kvality, ktoré z nás robia ozajstné spoločenstvo ľudí. Práve nimi sa meria naša vyspelosť. A ako som už pri tejto téme povedal: Len do takej miery, do akej dokážeme byť ľudskí jeden k druhému, môže byť humánna a súdržná aj celá naša spoločnosť.

Sú to hodnoty a vlastnosti, po ktorých často voláme. A ktoré v dnešných nevlúdnych časoch tak veľmi aj potrebujeme. Ľudia so zdravotným znevýhodnením nás učia byť viac ľudskými, odhaľujú v nás tie lepšie stránky – a za to by sme im mali byť vďační.

Ďakujem ešte raz pani komisárke Stavrovskej aj pánovi ministrovi práce, sociálnych vecí a rodiny, ale ďakujem všetkým, ktorí na tomto poli vykonali a vykonávajú množstvo záslužnej a dobrej práce. Patrí vám všetkým moje uznanie, pretože práca, ktorú robíte, je skutočným životným poslaním. Nedá sa robiť bez lásky k tejto profesii a ani bez lásky k človeku. Prajem vám všetkým veľa energie a optimizmu.

Ďakujem vám za všetko, čo robíte pre ľudí so zdravotným znevýhodnením.